מאתים ריס. היו מירוסלים ועד (ע) לוק הר גבוה וזקוף כלמטרי׳ בצבע מציעתו ו) עלתה לרחבי לוקין ונפלה: **שבעה ומחלה ריס לכל מיל.** הרי למאתים ריס י״ד מיל והס י״ל מסעות מירוסלים לסוכה הרחוקה מסע אחד ומסוכה לסוכה עד י׳ סוכות ט׳ מסעות הרי י׳ מסעות ומסוכה אחרונה לוקח מסע אחד הרי לכל מסע ומסע מיל חוץ מאחד מהן שיש בו ג׳ מילין היינו דקתני ומלוין אותו מסוכה לסוכה שהמיל הוא תמוס שבע חוץ מאחרון שהוא רחוק ג׳ מילין ומלויהו מיל ועומד מרחוק ורואה את מעשיו והחשבון הזה אינו אומר לחשבון קליר ובשלשים קיסי רבי אלעזר ז) קליר ובשלשים קיסי הוא קלב הריס אותו חשבון אינו עולה לשלשים אמה המיל אבל בברייתא דהשוינו בספרי ח) מלינו שם מידת חלוקת ארץ ישראל לעתיד לבוא רוחב גבול כל שבט ושבט שבעים וחמשה מיל וגם רבי אלעזר קליר יסד כן בפיוט לארחץ בנקיון כפות ט) ברוחב ע״ה מיל תריסותים והס כ״ה אלף קיסים שבספר יחזקאל (מה) שנאמר ומן המדה הזאת תמוד וגו׳ וכל קנה ו׳ אמות הרי ק״נ אלף אמה הן לכל אלפים אמה מיל הרי ע״ה מיל: **הרי מיס והרי מוון.** בגמרא מפרש אינו דומה מי שיש לו פת בסלו למי שאין לו: **שאינו מגיע עמו לנוף.** כמו שפירשתי לפי שהוא רחוק ג׳ מילין: **חוק לשון של זהורית.** בגמרא מפרש טעמא: **נח ושם לו.** חוזר על סוכה האחרונה שעשה ע״פ שהיתה חוץ לתחום אלפים אמה ברשות אין לו אלא אלפים אמה ממקום שילא לשם ברשות זה התירו לפי שהוא מעורה וחלק ושוה שילא לעומד יחידי כמדבר משתחוה: **מלישמי מטמא בגדים.** לכתיב והמשלח את השעיר יכבס בגדיו(ויקרא טז): **גמ׳ חמש סוכות ועשרה מילין.** וכל אחד מלויהו יותר ממיל או ו׳ עד הסוכה על ידי עירוב: **סח לי אלעזר בני.** בלשון שחוק על דבריי ואמר לי סח ע״י עירוב דיי לנו בג׳ סוכות שיהיו בני ירושלים מלוין אותו שני מילין ומסוכה לאחרונה יצאו לקראתו ג׳ מילין הרי ז׳ מילין שאחה יכול להרחיק הסוכה מירושלים עד ז׳ מילין ואפילו הכי לא מיחזי כמי שדר בשדה: **ורבי יהודה אומר תשע סוכות ועשרה מילין.** יש ספרים שיש בהן עשר סוכות אם כן לפי זה האחרונה היתה עומדת בצוק ואמת משוש מולגת דמשלח כדי שלא יצטרך לחזור וילין שם: **וכולן על ידי עירוב.** מכאן מקשים מהא דתמר בפרק מי שהוליכוהו (עירובין דף נ״ג.) כזה יהו כל שובתי שבת פירוש שלפיס דתמוס שבת ומעבור ד׳ אמות ברשות הרבים כולהו מותנין להס שלכסון ומפר״ת דבכל לד שילך נותנין לו שלכסון ויכול לילך בשבת שלכסון של שלפיס ובכל מקום שמזכיר בגמרא עמוד הרחב ד׳ על ד׳ לאו דווקא שלא בעי שיהא ריבועו כשיעור שלכסון של ד׳ על ד׳ דהיינו ה׳ טפחים ושלא מומסין וגבי כוותא בפ״ק דשבת (דף ח.) דנקט רחבה ו׳ ולא נקט רחבה ד׳ כמו בכל דוכתא משום דבכל דוכתא לחיירי במרובע לא הוה לריך למינקט שלא ד׳ וממילא ידענא כמו שהוא בשלכסונו כן הוא בכל מקום שבל שהא בתורת עגולה היא ואי הוה נקט רחבה ד׳ הוה משמע מכל לד כי כוותא אין לה שלכסון ולקשה לפי׳ מכאן משמע דתמוס שבת מיל והיינו שלפיס ואע״ג דלא כמו שהוכיח רש״י מיהו יש לומר דסימנא בעלמא הוא מיל כמו בכל דוכתא דנקט שלפיס שלף על גב דיהבי ליה שלכסון הכי נמי הכא נקט מיל שלף על גב דיהבי ליה שלכסון מיהו קשה לפירושו דהא פחות דשבת ילפינן מערי לויס וערי לויס אין נותנין שלא לפחות העולם כדאיתא בפרק כילד מעברין (עירובין דף ע״ו:) על כן פירש רבינו שמואל דההולך ממזרח העולם למערבו או מלפון לדרום אין נותנין לו פחות אבל ההולך מקרן דרומית מערבית של עולם למזרחית לפונית נותנין לו פחות ועמוד בהא״ר ג׳ וחבל ד׳ על ד׳ אם העמיד ריבועו לריבוע של עולם וחרק ושם על גביו חייב ושם שלכסונו עומד לריבוע העולם אינו חייב עד שיהא ריבועו ה׳ טפחים וג׳ מומסין ט): **כמאן אזלא הא דתניא חוץ מאחרון שבהן כו׳.** פיתמה לי אמאי לא קאמר כמאן אזלא הא דתנן חוץ מאחרון שבהן כו׳ ומפרש דכולהו אזלי כר׳ יהודה ורבי אלעזר הקפר בראשונה היו קושרין לשון של זהורית על פתח האולם מבפנים ועדיין היו מציצין ורואין הלבן היו שמחין לא הלבן היו עצבין התקינו שיהיו קושרין אותו חציו בסלע וחציו בין קרניו אמר ר׳ נחום בר פפא משום רבי אלעזר הקפר בראשונה היו קושרין לשון של זהורית בסלע כיון דמצוה בגדיש ובגורן ומלבין ומיתבא דעתיה כוליה בין קרניו זמנין דגמיש ליה לרישיה ולאו אדעתיה ת״ר ט) בראשונה היו קושרין לשון של זהורית על פתח האולם מבחוץ הלבין היו שמחין לא הלבין היו עצבין ומתביישין התקינו שיהיו קושרין על פתח אולם מבפנים ועדיין היו מציצין ורואין הלבין היו שמחין לא הלבין